Fantastica realitate

Dedic această carte prietenului meu Toma de Silvia Bitere

1.

„Who wants to live forever”, fredona după Queen, în timp ce se îndrepta spre aragaz unde pe foc sfârâia apa în ibricul de inox.

Marian Fantasticul urma să-şi prepare reţeta personală de ceai ca în fiecare dimineaţă şi apoi să coboare în uscătorul blocului, unde avea întâlnire cu Silvia, vecina lui de la parter.

Avea un mic tabiet şi nu ar fi renunţat la acesta nici dacă cineva i-ar fi dat dublu pe scrierile sale, pentru că, da, Marian era scriitor de proză fantastică.

De cum se trezea îşi prepara licoarea fericirii şi a incantaţiei, aşa cum o numea el, ceaiul din mătase de porumb amestecat cu flori de salcâm şi îndulcit cu miere de albine.

Îl vedeai cum coboară de la etajaul treisprezece, pe scări, cu două căni umplute vârf cu băutura lui favorită şi se oprea la uşa Silviei.

Aceasta era deja în prag, ţinând în mână un platou de gogoşi umplute cu ştevie, reţetă personală.

Se luau de braţ şi intrau în uscător. Acolo, în timp ce rufele se învârteau în maşina de spălat, ei îşi beau liniştiţi ceaiul şi discutau cam tot ce ar putea discuta un om normal când se trezeşte de dimineaţă.

Îi vedeai mai apoi cum părăsesc încăperea, fiecare ducând la subsuoară rufele curate spălate de maşină în tot acel timp în care ei stătuseră de vorbă şi mâncaseră gogoşi.

Uneori îşi încurcau hainele şi ajungeau acasă cu lucruri care nu le aparţineau.

Marian, cu sutiene; Silvia, cu boxeri.

Deşi erau văzuţi mai tot timpul împreună, cei doi erau doar foarte buni prieteni.

Silvia era pentru Marian, un amicus certus. Aşa îi plăcea lui s-o numească.

Misogin din fire, scriitorul nu fusese văzut niciodată ţinând de mână o femeie, deşi aspectul său exprima virililitate maximă.

Patruzeci de ani bătuţi pe muchie, statură medie, bine legat, ochi verzi pătrunzători, cu gene lungi, frunte înaltă, nas drept, normal, gura cu buze uşor arcuite, părul lung de culoarea coniacului, cam aceasta era forma scriitorului.

Marian nu avea mulţi prieteni doar cititori fideli care în fiecare

lună îi cumpărau câte-o carte, așa că el trăia din meseria de scriitor.

Cel mai mare fan al său era şi cel mai bun prieten, Toma.

Toma locuia în Frătăuţii Noi, Suceava. N-o avea în viaţă decât pe mama lui, așa cum considerase el că merită să zică. Tatăl său îi părăsise în urmă cu cinci ani, găsindu-şi altă femeie.

Toma era inginer constructor şi arhitect. Terminase două facultăţi la Galaţi şi era genul intelectualului sobru.

Citea foarte mult, încă din copilărie şi asculta muzică bună: Pink Floyd, Rolling Stones, Juthro Tull, Deep Purple, Led Zeppelin, U2, etc.

Era şi cinefil, pasionat de agricultură şi bineînţeles prieten cu Marian Fantasticul cu care copilărise pe vremea când acesta locuia şi el în Frătăuţi. Avea aceeaşi vârstă cu a scriitoraşului nostru.

2.

Deschise uşa apartamentului cu numărul 27 şi se îndreptă cu cele două căni, spre chiuveta din bucătărie. Le clăti imediat, din instinct şi le fixă în suportul special de ceşti care ieşea de sub bufetul suspendat.

Se îndreptă apoi spre biroul său unde non-stop era un laptop deschis pe o pagină din Word, îşi întinse un braţ către sertarul unde-şi ţinea CD-urile cu muzică, şi se pregăti să corecteze noua sa creaţie pe care o terminase cu o seară înainte.

Avea emoţii ca atunci când ieşise pentru prima dată în oraş cu prima lui fată. Deşi colecţia lui de proză număra mai bine de 50 de cărţi, Marian avea mereu un nod în gât ori de câte ori îi trimitea lucrarea lui Toma.

Practic, dacă prietenului său nu i-ar fi plăcut scrierile lui, el ar fi renunţat să mai facă bani din aşa ceva.

Toma era barometrul lui Marian Fantasticul şi primul omul care-i citea cartea înainte ca aceasta să cunoască cerneala tiparului.

De ce ţinea foarte mult Marian la părerea lui Toma, o să vă spun chiar acum.

Pe vremuri, acum 8 ani, scriitorul nostru întâmpinase un mare necaz datorită numelui său de Fantasticul.

Deşi era trecut în acte cu acest nume, deşi certificatul de naştere dovedea purul adevăr al existenţei persoanei, marii editori nu voiau să-l lanseze din cauza asta.

Îl numeau hahaleră, ba chiar râdeau de el, cum că de ce nu se numea Fantastic, adică, Fam. Fantastic, ci Fam. Fantasticul, cu articol

hotărât „l”.

— Ce să-ţi povestesc! îi auzeai zicând, Marele Fantasticul!

— Du-te, domnule şi-ţi publică cărţile în altă parte!

— Cine te crezi? Eşti vreun pui de Terry Pratchett sau Serge Brussolo? Aşa suna vocea unei persoane căreia din bun simţ, n-o să-i dăm nume.

Deşi nu avea faţă de tâmpit, nu reuşea să-şi publice prima sa carte numită, simplu „Debut în proza fantastică”, carte inspirată de numele albumelor lui Byork, „Debut „şi „Post”.

Cel care l-a ajutat pe Marian, a fost Toma care a alergat cu manuscrisul prietenului său în spate, în toată ţara.

Îşi cumpărase mersul trenurilor şi în mai puţin de o lună, Toma deja lăsase pe la diverse edituri din România, creaţia lui Marian.

Seara dormea pe unde apuca, pe la localnici. Cădea frânt dar indignarea, faptul că Fantasticul fusese respins datarită numelui său, îl făcuse pe Toma de nestăpânit şi îi accelerase dorinţa de răzbunare lumească prin propriul său sacrificiu.

Avea să-i publice cartea, chiar el, Toma, da, da!

— O să vă arăt eu vouă cine sunt! cine ştie carte! haimanale ce sunteţi, popor de netoţi şi adunătură de hahalere.

— Voi, sunteţi hahalere!

Aşa de mare era indignarea lui Toma, aşa îşi iubea el prietenul. Atât de mult!

3.

„The Proclaimers” îşi făcu apariţia cu „I'm gonna be – 500 miles” iar Marian ridică receptorul telefonului care zbârnâise cu un minut înainte ca melodia de pe Cd să ruleze.

Timpul trecuse, era acum miezul nopţii, adică ora 12 mai exact.

— Da, Toma. Chiar la tine mă gândeam dragul meu!

— Mariane! Mariane! se auzi vocea lui Toma deodată.

Ceva nu era în regulă. El, Toma care nu simţea frică niciodată, de data aceasta îl puteai simţi printr-un sigur fir cuplat la un aparat. Îi puteai simţi transpitraţia trupul chiar, şi vocea, vocea… care nu era a lui… era împrumutată parcă de la o persoană maniaco-depresivă.

— Ce este Toma? Mă sperii deja, faci cumva vreo farsă cu mine ca să ştiu să-mi dau şi eu frâu liber imaginaţiei.

— Nu, Mariane! Când am făcut eu glume cu tine şi nu te-am anunţat?

Dar vocea îi era în continuare întreruptă de o spaimă vizibilă.

Marian tocmai ce realizase că Toma nu este Toma. Ceva plutea în aer, în receptor, în firul de la telefon şi-n priză chiar.

— Nu pot să-ţi spun mai multe acum, Mariane, ne vedem mâine, prietene! şi deodată nu se mai auzi nimic de la capătul celălalt.

— Toma, Toma, stai!

Nimic…

4.

Era o dimineaţă însorită de vară, ora 8 şi 20, când soneria apartamentului 27 îl anunţa pe scriitor că cineva tocmai se afla la uşa sa.

Marian ieşi din bucătărie unde terminase cu succes de spălat cele două căni care mai păstrau încă aroma ceaiului preferat şi se îndreptă spre uşă grăbind pasul.

Ceva îl neliniştea. Ştia că Toma trebuia să fie! Avea emoţii…

Se uită prin vizor totuşi, din prudenţă. Era doar scriitor. Se temea că cineva, într-o zi, vreun fan de-al său să nu-l ucidă aşa cum fusese omorât John Lennon.

— Marian, deschide! Ce dumnezeu! Cât ai de gând să mă ţii la uşă?

Marian era înmărmurit. Cunoştea vocea lui Toma, deci el era, nici vorbă de-asta, dar nu putea distinge prin gaura vizorului decât doi ochi roşii ieşiţi din orbite ca la un zombi. Dacă se uita mai atent îşi putea da seama că de fapt cei doi ochi ieşeau dintr-o cutie de carton mare cam cât să acopere un cap de om.

— Nu se poate, îşi spuse deodată. Cred că visez sau imaginaţia mea bogată îmi joacă feste în dimineaţa asta. Nu este posibil ca Toma să fie acela! Refuz să cred!

Încercă să vorbească.

— Toma! Dacă eşti tu, spune-mi cum o cheamă pe mama ta şi ce meserie are?

— Hortensia şi este om de ştiinţă, Mariane! şi-acum deschide dracu' uşa asta că-mi pierd răbdarea şi zău că intru peste tine cu forţa.

— Stai aşa, acum prietene, nu este nevoie să ne supărăm, sigur a fost o neînţelegere pe undeva, intră acum.

— Neînţelegere, zise Toma în timp ce păşea pragului casei lui Fantasticul, neînţelere, ai?

— Nu te uiţi la mine? Tu nu te-ai uitat pe vizor adineauri?

— Ce om care poartă o cutie de carton trasă peste faţă, spune-mi Mariane, ce om ca acesta poate să-ţi facă vreun rău? Ce sunt cu toate întrebările astea? Nu destul sunt eu supărat?

Şi în tot acest timp în care vocifera, nu făcea altceva decât să se rotească prin apartament, pe hol, stânga-dreapta, lovindu-se de pereţi din lipsă de spaţiu, cu acea cutie de carton care-i ţinea loc de cap.

— Toma, uite ce ce zic eu, hai mai bine să ne aşezăm pe canapea și să-mi spui ce-ţi veni să-ţi astupi faţa și întreg capul cu această cutie de carton, mai cu seamă că ne aflăm într-un anotimp numit VARĂ!

— N-ai priceput, nu? Nu, ai priceput Mariane, văd!

— Păi, ce să pricep? Nu mi-ai zis nimic la telefon, nici măcar nu m-ai atenţionat c-o să apari aşa la uşa mea. Este firesc să îmi pun întrebări. Dar lasă acum, aştept răspuns de la tine.

— N-am să-ţi răspund, am să-ţi povestesc!

Şi zicând acestea Toma se aşeză picior peste picior pe canapea, lângă Marian.

Totul a început acum o săptămână când pregăteam zarzavaturile pentru iarnă. Ştii bine că mie îmi place să fac treaba asta, este ca un hobby pentru mine… atunci am făcut și zece kilograme de suc de roșii.

O să-mi zici, bine, bine dar până acum nimic demn de o atenţie specială. Aşa şi este.

După ce mi-am sigilat toate borcanele şi mi le-am aşezat frumos în beci, pe un raft, am fost anunţat de câinele meu Balamuc, că cineva mă căuta să-mi dea ceva.

Era poştaşul care îmi lăsase o scrisoare în geam.

Cum nu primisem de cinci ani de zile nicio veste de la mama, că ştii bine că dispăruse cu tot arsenalul ei de eprubete şi mojaruri pe care le ţinea în beci, nu ştim unde, mă gândeam că scrioarea trebuie să fie de la ea.

5.

De când tatăl lui Toma plecase după o altă femeie, Hortensia înnebunise de-a binelea.

Ea era om de ştiinţă în adevăratul sens al cuvântului, aşadar nu erau vorbe goale… era inginer chimist.

De mic copil, Toma crescuse cu drag printre experimentele mamei sale care scotea la fiecare zece minute tot felul de scântei şi de fum din nu ştim ce chestii.

Combinaţii şi reacţii chimice succesive îl umpleau de ferice pe micuţul Toma care cât era ziua de mare era „asistentul" mamei sale.

Nu se juca cu copii de vârsta lui, zicea el că-l plictisesc de moarte şi că mai bine mai scoate un verde din albastru cu galben… şi tot aşa.

6.

— Şi… scrisoarea de la cine era până la urmă? întrebă Marian cu multă seriozitate în timp ce cu o mână îi mai turnă lui Toma o cană de ceai din mătase de porumb.

— Era de la mama, cum bine intuisem. Uite, o am cu mine! şi scoase din buzunarul tricoului de la piept o hârtie împăturită în patru perfect.

Meseria de constructor îl învăţase de-a lungul timpului să facă lucrurile ordonat şi la dungă.

7.

Dragul meu copilaş. Ştiu că eşti supărat pe mine şi ai destule motive să mă urăşti că te-am lăsat singur, fără ajutor de femeie în casă.

Noi, n-am apucat să discutăm serios despre ce se întâmplase acum cinci ani când tatăl tău m-a părăsit. Am ţinut în mine toată supărarea şi n-am înţeles niciodată de ce a preferat să mă schimbe cu o altă femeie.

Lumea m-a judecat tot pe mine, pentru că eram femeie. Eu nu am greşit cu nimic în faţa tatălui tău, poate doar că îmi petreceam prea mult timp singură în laboratorul din beci.

Ştii foarte bine că vă făceam menajul zilnic şi nu vă lipsea nici dragostea mea.

Am considerat că tu erai om în toată firea şi nu mai aveai nevoie de o bătrână nebună ca mine, aşa că am luat hotărârea să plec în Vălenii de Munte, luându-mi, după cum cred că ai remarcat, tot bagajul din beci.

Acum, după cinci ani mă simt tot mai singură dar am rămas cu ceea ce mi-a plăcut toată viaţa, copilul meu scump.

Am lăsat pe lume un băiat şi sper şi-o muncă de peste 40 de ani de cercetări.

Mi-am făcut o cabană în depresiunea Vălenii de munte pentru că, tu ştii, dragul meu foarte bine că în lumea asta, în afară de tine şi de tatăl tău… următorii doi oameni pe care i-am iubit, mi-au marcat viaţa într-un mod plăcut prin ceea ce-au lăsat omenirii.

Nicolae Iorga şi Hortensia Papadat Bengescu. De aceea ai făcut

tu facultatea la Galaţi… îţi mai aduci aminte dragul meu?

Am să închei aici scrisoarea, iubitul meu îngeraş şi te rog din suflet să ierţi o biată mamă nebună.

Nu uita că te voi iubi şi din ceruri, te voi iubi mereu…

Tu ai fost visul vieţii mele!

Rămâi cu bine dragul meu… rămâi cu bine…

8.

— Aceasta este scrisoarea de la mama. Nici nu știu ce să cred măi Marian?

— De ce zici asta Toma?

— Păi… nu vezi? Nu mi-a lăsat nicio adresă, număr de telefon, nimic…

— Ei… şi tu… ţi-a zis de Văleni, găseşti tu o cabană. Ai colindat tu pentru mine toată ţara şi ai găsit un editor, n-o găseşti acum pe Hortensia?

— Fii serios, Toma!

— Dacă mai pot Mariane! Dacă nu mă prăpădesc. Nu vreau să cerşesc milă, nu-mi stă în caracter dar nici bine nu mă simt în momentul de faţă.

Şi Toma mai servi puţin ceai după care oftă cât să prindă curaj şi merse cu povestea mai departe.

După ce am citit scrisoarea de la mama care m-a calmat şi m-a tulburat în acelaşi timp, am mers în living, mi-am pus un Pink Floyd şi am deschis calculatorul pe pagina de proza şi poezie a aalizeei, după care am simţit o mâncărime în urechea stângă.

M-am scărpinat, aşa cum era şi firesc şi am continuat să citesc mai departe.

La un moment dat, mă ridic şi mă îndrept spre baie, la chiuvetă.

Zic, hai să îmi dau cu puţină apă caldă în ureche că vedeam că tot mă furnica.

Toate bune şi frumoase până aici. M-am dus la treabă a doua zi dar sentimentul de gâdilat tot îl simţeam în ureche, parcă să zic că auzeam şi niscai foşnete.

Nu am dat importanţă.

Ajung acasă, dau să mă clătesc pe ochi, pe faţă. Dau şi în ureche.

Şi ce să vezi, dragul meu prieten?

Un mic răsad de roşie îşi făcea acum casă în timpanul meu.

Un firicel de aţă de papiotă verde se holba în acelaşi timp cu

mine în oglindă.

Sincer, am vrut să-l smulg să termin cu tărăşenia asta. Mă gândeam, ce atâta tevatură pentru o simplă rădăcinuţă.

Am hotărât să mai aştept o zi să văd ce se mai întâmplă cu răsadul.

A doua zi deja prinsese frunzuliţe. Îi merge bine se pare. Căldură, lumină, apă… un mediu propice cultivării și dezvoltării leguminoaselor.

— Pentru prima dată, Mariane, îţi jur cu mâna pe ce vrei tu, am simţit că fuge pământul de sub mine, o greaţă mi-a sfâşiat stomacul şi în secunda următoare trăgeam apa la W.C.

Şi Toma se opreşte brusc din povestit, îl vezi cum devine livid şi se-apleacă în afara canapelei cu capul într-o parte.

Marian îl luă de mijloc, îl ridică şi porni cu el spre uşa de la intrare.

— Ai nevoie de aer curat, Toma!

— Nu, stai! zise Toma, înainte să ieşim afară vreau să mă vezi, vreau să mă ajuţi să-mi dau cutia asta jos de pe cap că nu pot singur. Mai devreme am simţit ceva rotund că-mi presează obrazul, cred că deja o legumă s-a copt.

— Vreau să vedem împreună câte flori mai sunt ca să ştiu cum stau.

Marian fantasticul era pur şi simplu uluit. Nu-i venea a crede că fantasticul se contopise cu realitatea. Toată proza lui de până acum i se părea apă de ploaie coparativ cu tragedia reală prin care trecea prietenul său cel mai bun.

Cum este posibil! îşi tot frământa mâinile şi îi venea să urle de disperare.

Deodată îşi reveni în fire. Toma era mult mai important acum decât gândurile lui care nu erau nici ele, la drept vorbind, de neglijat.

— Stai, uşor Marian, că şi naiba asta de cutie, că n-am găsit alta mai ca lumea prin casă, mă strânge la gură şi nu poţi să mă auzi când te voi coordona.

— Aşteaptă o secundă, s-o potrivesc niţeluş. Acum e bine. Hai ridică uşor din dreapta spre stânga şi ţine-mă cu o mână pe după ceafă.

— Aşa, aşa, hai încă o dată şi am reuşit.

După doar trei minute, Toma stătea rezemat de peretele holului cu vrejul de legumă atârnându-i din urechea stângă, în timp ce cu

piciorul drept bătea ritmul după o piesă a lui U2-Bono, „Sugar Lemon”.

Avusese dreptate, prin urmare o roşie îşi făcuse deja apariţia, urmând să mai se coacă la distanţe simetrice, doar trei.

9.

— Nenea, nenea? Ce aveţi pe cap? De ce purtaţi cutia?

— Sunt actor, dragule.

— Wow. Mim? şi puştiul, care părea un băieţel educat se minuna întruna, de-a dreptul haios, de-l făcea şi pe Toma să clipească mai des din ochii pe care acum îi simţea ca nişte saci umpluţi cu sare bolovănoasă.

— Am uitat să-mi dau masca jos, Darius…

— Nu-i nicio problemă. Mie îmi place mai mult de dumneavoastră aşa.

— Aşa este… oameni mai poartă şi măşti uneori.

— La revedere, domnule! Mă strigă mama, trebuie să merg să-mi cumpere ghiozdan. Mi-a promis! Cu bine, Mim! şi copilul alergă spre parcul Tăbăcăriei, în jos spre linia tranvaiului cu numărul 100.

— Ce copil minunat…

În timp ce Marian şi Toma stăteau pe o bancă, trecători, femei şi bărbaţi de-opotrivă se opreau din drumul lor şi se uitau miraţi la Toma, care de stingherit ce era nu ştia ce să facă cu capul.

Îl vezi cum îşi reazemă cutia de carton pe spătarul băncii şi începe să-i vorbească lui Marian.

— Vezi, Marian, până acum nu m-am gândit la viaţa mea.

— De ce spui asta, Toma?

— Dacă să mor, vreau să faci o carte despre mine, vreau să rămână ceva în urma mea. Nu accept refuz…

— Când am văzut oamenii cum mă privesc, l-am înţeles pentru prima dată în viaţa mea, de când citesc, pe Octavian Paler. M-am văzut în viaţa dumnealui, pe un peron… ca atunci când a primit acesta o bicicletă de pe care căzuse mai apoi cu ea în praf iar oamenii cei mari se opreau şi se uitau la el. Poate nu la un mod urât, dar era suficient să-l remarce, să-l privească.

— Darius, ai văzut şi tu Marian? mi-a zis Mim. Mi-a crescut inima în mine, sper că nu şi a doua roşie! şi începu să râdă iar lacrimile îi şiroiau peste cutia de carton care deja se umezise vizibil.

— Râd de bucurie şi de tristeţe, Fantasticule!

— Domnule, ce nume! Şi Toma râdea de data aceasta ţinându-se

cu mâna de burtă.

— Toma, zise deodată Marian. De ce nu te duci tu frumuşel la un doctor. Vezi ce-ţi spune. Fă măcar o încercare!

— Nu are rost Marian.

— Înainte să vin la tine, că ai adus vorba de doctori, am revăzut filmul lui Cristi Puiu. Ăla de trebuie să participe la Cannes, mai lunile astea, „Moartea doctorului Lăzărescu”.

Mă gândeam aşa. La ce bun să merg la spital.

Lăzărescu a murit ca un câine, fără să fie auzit şi ascultat de oameni. A trăit tragedia omului privit doar ca aspect carnal. A fost condamnat la o moarte cruntă, nepăsarea celor din jur.

Şi cu cât înainta în discuţie cu atât Toma devenea mai acid. Marian ştia că prietenul său e de nestăvilit când cineva sau ceva îl irita, aşa că îi spuse doar atât:

— Toma eşti frustrat!

— Acum, nu vezi limpede nimic.

— Frustrat?

— Sunt disperat, frate!

Pentru prima oară scriitorul îl văzu pe Toma ca niciodată. Transformat.

Îi puteai simţi venele de la tâmplă cum îi pulsează prin cutia de carton. Marian se temea că Toma va muri de inimă, fără ca el să apuce a forma 911.

— Nu era suficient că mă disperă viaţa? continua bărbatul, gesticulând absolut la întâmplare; că mama a plecat într-o zi fără să-mi spună nici măcar un cuvinţel, nu era suficient să mor de viaţă?

— Şi uite-mă acum murind precum o legumă, poetic vorbind, ca un stupid ce sunt! precum în povestea aceea adevărată pe care o ştim cu toţii, cu individual căruia i s-a spus c-o să moară lovit de un cal bălan şi aşa a şi fost.

A murit ca un prost cu „firma în cap”, de la un bar pe care scria „La Calul Bălan” şi nimeni nu l-a crezut până când nu l-au văzut zăcând pe caldarâm.

— Acela voi fi eu, în scurt timp, un cal bălan, un bătrân cal bălan… şi de data aceasta râdea cu sarcasm la propria lui adresă.

10.

Era ceaţă în zona de munte.

Hortensia asculta Bach şi pregătea nişte eprubete pe fundul

cărora se afla vată îmbibată în kerosen.

Într-un pumn ţinea bine strâns nişte seminţe de floarea soarelui pe care le însămânţă mai apoi în cele patru recipiente de sticlă.

Era foarte obosită, se clătina uşor şi capul îi tremura ca al acelora care suferă de Parkinson.

La 70 de ani nici nu puteai să ai pretenţii prea mari, mai ales de la o femeie, cum obişnuia ea să zică.

Mulţumită, atât cât să-şi aştepte moartea în pragul casei sale din Vălenii de Munte, Hortensia se întinse pe pat liniştită şi timp de câteva secunde îşi recapitulă toată viaţa. Meritase să trăiască?

Nu am apucat s-o întrebăm.

11.

— Hai măi, Toma să vedem ce-i de făcut. Să mergem la mine să mai bem un ceai. Uite, o chemăm şi pe Silvia şi ne mai sfătuim şi cu ea ce-i de făcut.

— Poate reuşim să tăiem vrejul.

— Ar fi bine, Mariane, că simt că s-au copt şi celelalte trei.

— Da, Toma, o s-o pun pe Silvia să ţi le culeagă, că-i păcat de ele. Poate când totul se va termina cu bine, că simt eu aşa, poate tragem o salată pe cinste. Mai cumpăram şi doi castraveţi, ridichii, ceapă şi masa de prânz este gata servită.

— Ce, zici?

— Numai tu, Fantasticule, puteai să ai idei dintr-astea! ş-apucă a râde pe-nfundate.

— Zi-mi că nu sunt bun! şi luându-l pe Toma pe după umeri, ieşiră pe aleea ce dădea spre parcarea în care Marian îşi lăsase trabantul.

În patru ore erau acasă.

Silvia deja era la uşa lui şi-l aştepta, din câte spusese ea, de vreo două ore ca un căţeluş de casă manierat şi bine dresat.

— Mă scuzi Silvia, am crezut că fac două ore pe drum dar… Dar, adăugă Toma ca şi cum ar fi salutat-o prin intermediul continuării discuţiei lui Marian, a fost trafic infect draga mea şi uite-ne într-un final ajunşi la destinaţie.

— Am rămas tâmpită când mi-aţi povestit la telefon, fraţilor! Dar, hai mai bine să intrăm.

Uite, am adus nişte gogoşi cu ştevie. Doar ce le-am luat de pe foc! şi-i face lui Marian cu ochiul, după care adaugă: dacă mai ai şi tu nişte

ceiuţ, bunuţ de care numa tu ştii să faci, ne-ar prinde super fain.

— Când nu am eu ceai, măi, fato! şi-o strâge pe Silvia în braţe, de vedeai cum i se mulează acesteia obrajii pe pieptul lui osos.

12.

Astăzi, în jurul orei doisprezece, o doamnă în etate, de numai şaptezeci de ani… aşa se auzea din living vocea crainicei de televiziune de pe un post de ştiri locale din Constanţa.

— Doamne! se enervă deodată Toma. Cum o lasă, măi fraţilor, să prezinte ştiri în halul acesta, ca să mă exprim şi eu elevat… cum este posibil?

— Mariane, ascultă, deja este prea mult pentru mine. Dacă mâine mor, nu regret asta, înţelegi?

— Mai bine o „legumă” ca mine decât una ca ea!

— Măi, Toma… se auzi glasul Silvei, lasă asta acum, că ştim cu toţii care-i treaba. Această crainică zice ceva de Vălenii de Munte. Cred că tot e bună de ceva. Ascultaţi puţin, nu mai fiţi aşa ţâfnoşi!

…

a fost găsită moartă într-o cabană din Depresiunea Vălenii de Munte, Judeţul Prahova, pe valea Teleajenului, pe unde curge râul Văleanca.

S-au găsit la ea în casă, zeci de eprubete umplute fiecare cu… încă nu ştim ce.

S-au găsit nişte acte pe o masă ale difunctei care-i dezvăluie identitatea şi studiile.

Era inginer chimist, pe numele ei Hortensia Vlaicu.

A fost găsită pe pat lungită, cu un vrej uscat de legumă ieşindu-i dintr-o ureche. Pare să fie vorba de un răsad de roşie dar nu putem preciza exact acest lucru până nu facem expertiza plantei.

Atât din Prahova, Liliana Acosânzenei.

13.

— Este EA! Este mama mea! Mariane, Silvia, vă rog să mă duceţi şi pe mine acolo, chiar acum dacă se poate. Vreau s-o iau cu mine, s-o iau cu mine… şi auzeai cum plânge ca un copil, frecându-şi ochii care acum nu mai erau roşii, nu mai erau deloc, nu-i mai puteai zări de lacrimi.

— Trebuie… trebuie se agita şi nu reuşea să termine fraza, trebuie… da… s-o aduc pe mama în Bucovina…

— O să-ţi fac un pat din flori, mamă! o să se ţină şi concertul,

n-avea tu grijă de-asta, o să fie Bach… uite, sigur şi Iorga e cu tine!

Nu mai judeca. Toma era distrus, avea nevoie de prietenii săi, acum, mai mult ca oricând.

— Hai, Toma! Vino! Să ieşim. Ne duce Silvia în Văleni cu maşina ei. În cel mult cinci ore suntem acolo.

— Nu te lăsăm prietene.

Şi zicând acestea, lăsară în urmă apartamentul.

14.

— Dumneata, cine eşti? se auzi vocea unui poliţist de la criminalistică. Şi ce stai cu cutia aia trasă pe cap? Doi paşi înapoi n-auzi?

— Numai rudele pot intra.

Toma nu mai avea putere să se justifice, scoase rapid din buzunarul de la pantaloni, buletinul şi-l împinse către sergent.

— Da, este în regulă. Puteţi intra, dar cu grijă şi să nu atingeţi nimic.

— Moarta are o scrisoare în mână. Puteţi s-o luaţi pe aceea. Sigur este pentru dumneavoastră… sau mă rog, pentru cineva din familia ei.

— Voi doi, şi arătă cu degetul inelar spre Marian şi Silvia. Voi doi rămâneţi în afara uşii.

Toma intră cu paşi mărunţi şi înaintă spre patul mamei sale. Aceasta avea părul căzut din cap, mai bine zis, nu-l mai avea deloc.

Părul ei cel lung, îşi amintea Toma… părul ei mirosind a Iasomie… ah mamă. De ce? şapucă s-o sărute pe frunte. Nici nu băgă de seamă firicelul ce-i ieşea din ureche. De fapt cred că se şi desprinse de-acolo, stătea mai mult pe pernă, era putred la fel cum era şi mama lui.

Luă scrisoarea care de fapt era o notiţă de-a mamei dar pe care ea uitase pesemne din agonie s-o lase pe masă, şi-o citi cu voce vlăguită.

Se poate dovedi ştiinţific că un răsad (eu am încercat cu un sâmbure de roşie) se poate dezvolta şi în alte zone decât cum ar fi pământul.

Cultivarea leguminoaselor.

Aşadar, dacă un bun climat îi permite o dezvoltare armonioasă unei legume, aceasta va putea creşte indiferent de solul sau materialul folosit.

Experimentul făcut de mine cu roşia, dovedeşte şi faptul că omul poate fi şi el o gazdă pentru o legumă.

Practic am pornit cu două seminţe de roşie pe care le-am introdus în cele două urechi.

Am observat cum cresc, se dezvoltă, luându-le chiar roadele după care cum cade vrejul.

Este o cercetare care nu a durat mai mult de două săptămâni.

Prin urmare Toma era salvat. Pierduse o mamă dar se născuse a doua oară prin ea.

Ştiinţa avea să-i salveze viaţa.

15.

Timpul trecuse, era acum miezul nopţii, adică ora 12 mai exact.

„The Proclaimers"„I'm gonna be – 500 miles" rula de un minut şi jumătate când Marian Fantasticul deja intrase în legătură prin Skype cu Toma.

— Toma, ce făceai? Dormeai cumva?

— Nu, Marian! Ia zi! Simt ceva că vrei să-mi spui, să mă uimeşti. O carte nouă, nu, fantasticule! ha, ha, ha.

— Cum ţi-ai dat seama? Ha, ha, ha

— Vezi, că vreau să citească şi mama ta manuscrisul că apare şi ea acolo.

— O s-o înmormântezi chiar, tu, frate Toma! Ha, ha, ha

— Normal că eu, Mariane, cine s-o facă?

— Hai, trimite-mi prin messenger!

— O auzi pe mama? Nu doarme. Brodează şi ascultă Dire Straits-Money for Nothing.

— Mariane, mama te de băiat! se auzi glasul zglobiu al Hortensiei, ia zi, când vii să-ţi iei zestrea de la mine, dragul mamii?

— Bre, mamă, i le fac cadou lui Toma, cearşafuri, feţe de perne, milieuri, tot ce brodezi mata, uite, le iau şi i le dau lui. Să facă el primul pasul. Ha, ha, ha

— Vezi că te-ntreci cu gluma, se auzi din nou Toma, te-aşteptăm mâine în Bucovina la hram.

— Uite, mama mai zice că ne face plăcintă cu mere şi ne dă un vin bun.

— Hai, trimite manuscrisul! Să-l citesc şi să-l şi dai la cerneluit.

— În regulă, dar pun o condiţie! Să-i găseşti tu titlul că altfel nu dedic nimic, nimănui!

— Tot al naibii ai rămas! şi dând „accept-save” la fişier numai ce-l auzeai râzând cu poftă.

16.

În fiecare duminică se purta prin zonele aceala ale Bucovinei, „Hramul”, mai ales în zile de sărbătoare, în care femeiele se îmbrăcau cu bundiţe brodate de mâna lor şi ieşeau cu tot felul de bucate să întâmpine pelerinii care veneau să-şi dedice ziua unui anume Sfânt.

Viaţa era frumoasă ori cum ar fi fost ea.

Merita să ţi-o trăieşti. Alta nu-ţi mai oferea nimeni!

…şi Marian Fantasticul ştia asta!